

Hom. II. 6.206-233

Text Original:

Ἴππόλοχος δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημι γενέσθαι:
πέμπε δέ μ' ἐς Τροίην, καὶ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν
αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἱ μὲγ' ἄριστοι
ἔν τ' Ἐφύρη ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ. 210
ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
ὧς φάτο, γήθησεν δὲ βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης:
ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὰρ ὁ μειλίχοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν:
ἥ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός: 215
Οἶνεὺς γάρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
ξεῖνισ' ἐνὶ μεγάροισιν ἐείκοσιν ἤματ' ἐρύξας:
οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά:
Οἶνεὺς μὲν ζωστήρα δίδου φοίνικι φαεινόν,
Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον 220
καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσι.
Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι, ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα
κάλλιφ', ὅτ' ἐν Θήβησιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν.
τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἄργεϊ μέσσω
εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι. 225
ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὀμίλου:
πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπικούροι
κτείνειν ὄν κε θεός γε πόρη καὶ ποσσὶ κιχέω,
πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοὶ ἐναίρεμεν ὄν κε δύνηαι.
τεύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμείψομεν, ὄφρα καὶ οἶδε 230
γνώσιν ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι.
ὧς ἄρα φωνήσαντε καθ' ἵππων ἀΐξαντε
χειρὰς τ' ἀλλήλων λαβέτην καὶ πιστώσαντο: